

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : EMANOIL DAN

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : I. S. CODREANU

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România.	45 lei
6 luni.	22,50
3 luni.	11,25
Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni	

Apare de două ori pe săptămână
sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5
 Lângă Palatul Justiției
 = TELEFON 16/99 =
SUMAR

— Stilul judecătoresc, de d-l profesor I. Tanoviceanu.

JURISPRUDENȚA :— Curtea de casație s. III: *Abraham Fischer cu Societ. de asigurare «Dacia-Români»* (Despre scurtarea termenului de prescripție în polițele de asigurare și despre întreruperea prescripției acțiunii în despăgubire), cu o Notă de Iscod;— Curtea de apel Galați secția I: *N. T. Faur cu Consiliul de disciplină al Baroului de Covurlui* (Odată ce un apărător a fost înscris pe tablou în baza unei decizii a Consiliului de disciplină, spre a profesa la toate judecătorile din acel județ, acest consiliu, mai târziu, nu mai poate reveni asupra înscrierii făcute și pronunță o altă decizie care să restrângă drepturile câștigate de cel înscris prin prima decizie);— Trib. Gorj s. I: *Nae S. Terpu cu N. S. Mirea* (Dacă creditorii unuia din părțile pot ca să atace o împărțeală săvârșită? Acțiunea în revendicare intentată în contra deținătorului imobilului de către compărțitorul în lotul căruia a căzut, urmează a fi primită);— Judecătoria rurală Tg.-Jiu: *Solomon Rasovicănu cu G. D. Stănculescu și Trauțescu* (Care anume termene s'au suspendat prin legea pentru suspendarea prescripției și termenelor în timpul războiului?).**Rezumatul Jurisprudenței Curții noastre de casație**— *Cas. s. I: Apel.*—Termen acordat pentru comunicarea motivelor de apel.—Neprezentarea apelantului la termenul următor.—Respingerea apelului ca nesustținut.—Opoziție—Arătarea motivelor prin cererea de opoziție și comunicarea lor părții.—Valabilitate.—Art. 69 și 326 din procedura civilă.— *as. s. II: Casa pădurilor.*—Condamnarea ei ca terțiu primit.—Apel făcut de Ministerul domeniilor.—Valabilitate.—Art. 1 și 3 din legea organizării Ministerului agriculturii din 1912 și legea pentru înființarea Casei pădurilor din 1910.— *Cas. s. III: Contecios administrativ.*—Inspector agricol.—Înlocuire.—Avizul Consiliului superior al agriculturii.—Neaplicarea art. 54 l. org. Minist. Domeniilor.—Art. 70 l. involiilor agricole modificată la 1909.**STILUL JUDECĂTORESC**

Aș dori ca stilul judecătoresc să fie înalt cum este și misiunea pe care judecătorii o îndeplinesc. Și aș dori cu atât mai mult acest lucru, cu cât stilul curent al țării noastre este departe de a fi înalt.

În general presa este plină de injurii, oamenii politici se insultă reciproc, avocații ocărăsc pe adversarii lor, fără deosebire între coleg și clientul colegului, iar în cât despre popor, cred că are primatul injuraturilor în lumea întreagă.

Magistrații nu se vor mira dar, dacă având o mare considerațiune pentru corpul din care am făcut de două ori parte, doresc ca el să fie sus, cât se poate de sus, atât în fond, cât și în formă.

În fond aș dori ca, în sufletul magistratului, alături cu respectul legii, să se găsească totdeauna și cultul echității.

În ceea ce privește forma, aș dori iarăși ca totdeauna magistratul, dând prin dispozitiv legii tributul ce i se cuvine, să dea și echității priinosul său de respect, prin considerentele hotărârii.

Din nenorocire nu astfel se petrece lucrurile în țară la noi.

Țara întreagă cunoaște un proces celebru, bine rezolvat juridicește, dar echitatea n'a primit cu aceea ocaziune absolut niciun omagiu, deși este incontestabil că echitatea a fost foarte obijduită în acel proces. Ca judecător, aș fi decis, după cum eu drept cuvânt au decis autoritățile judecătorești, însă în considerentele hotărârii, aș fi mai adăogat o mică frază, prin care, ca judecător, aș fi exprimat cultul pentru echitate și revolta suflatească contra acelor care se folosesc de lege pentru a viola echitatea.

Are drept judecătorul să facă acest lucru?

Incontestabil că da, fiindcă nici o lege nu-l oprește, și, datorită judecătorului, ca a oricărui cetățean, este să caute să curețe atmosfera lovind nu numai călcările legii pozitive, ci și pe acelea ale legii morale.

Astfel fac judecătorii englezi, și se știe că judecătorii englezi sunt cei dintâi ai lumii sub raportul independenței, cunoștințelor și integrității. Achitând pe un individ imoral, judecătorul englez care îl achitase în considerentele hotărârii, spunea că regretă că, din cauza lacunei legii, trebuia să-l achite, fiindcă altmintrelea din faptele sale să vede că este un mare scelerat.

Curtea de casație franceză însăși în 1825, respingând recursul în contra unei decizii a Curții de apel din Bordeaux, critică cu asprime

deciziunea pe care o mențineă spunând: *Oricât de eronată ar putea să fie părerea Curții de apel din Bordeaux.*

Astfel trebuie să procedă și judecătorii români, nimic nu-i va înălța mai mult decât această aplicare a regulii, dați Cesarului ce e al Cesarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu, adică dând legii executare, iar echității omagiul de respect.

Și nimic iarăși nu va folosi mai mult moralității publice, decât înfierarea de judecători a imoralității, fiindcă lumea se va deprinde a respecta nu numai legea, ci și principiile morale.

* * *

Acum venim la un caz concret.

În ultimele timpuri s'a votat și s'a promulgat cea mai nedreaptă și cea mai imorală lege ce a desonorat vre-o dată corpul legilor românești.

Concepută probabil de un suflet curat și animat de bune sentimente, susținută de oameni de asemenea mai presus de orice bănuială, sinceri și adevărați iubitori ai claselor obijduite, legea totuși în complexul ei, din cauza lipsei de cercetări prealabile și vederi greșite, este un monstru juridic, care va putea fi citată în veci ca exemplu de aberațiune legislativă.

Nu vom reveni asupra criticilor ce am făcut acestei legi, ne mărginim să spunem laconic: *un legiuitor care limitează chiriile, fără să limiteze prealabil dobânzile, este clasat, disqualificat.*

Asupra acestui punct nu încap discuțiuni, eu iscălesc această frază, și dacă se va găsi un singur economist sau om de stat de valoare în Europa, ca să susțină contrariul, voi face amendă onorabilă și voi declara că retrag tot ceea ce am scris.

Dar asemenea om nu cred că se va găsi!

Astfel fiind, judecătorii, oameni dreți și fără pasiune, au oare greutate ca să vadă că legea chiriilor este, ca să întrebuițez cuvintele lui Bentham (relative la prescrierea pedepselor), *o insultă publică adresată justiției și moralei?*

Totuși cu profundă durere sufletească am văzut judecători care, departe de a înfiera pe legiuitor care violează principiul neretroactivității, și respectul datorit convențiilor *legal făcute între părți*, găsesc de cuviință să facă cor cu politicianii legiuitori, insultând pe proprietari prin considerentele hotărârii lor.

Citesc într-o hotărâre a Trib. Prahova s. III a din 16 Mai 1916, vorbind de legea chiriilor: *fiind menită a remedia un rău social, curmând aviditatea de câștig a proprietarilor.* Aceasta o spune majoritatea, iar minoritatea, ca să nu se lase mai pe jos, spune că legiuitorul a voit «să înfrâneze specula ce se făcea cu chiriile — spe-

culă care în ultimul timp amenința să ia proporții neîngăduite la orașe»¹⁾.

Prin urmare, nu e îndestul că legiuitorul lovește pe proprietari prin o lege nesăbuită, și de toți recunoscută ca foarte rău redactată.

Nu e destul că politicianii, care cu jetoane și vagoane, cu tantieme și cu dividende, cu hoții făcute în tovărășie și în bandă și cu contra-bande, au curajul să insulte pe proprietari în parlament, ci mai trebuie să vină și judecătorii să-i secundeze în urâta lor acțiune!

Înțelegem perfect pe oamenii politici: spre a întoarce atențiunea atrasă asupra lor, prin cuvintele memorabile ale Ministrului de interne, *contrabandiștii sus puși din toate partidele*, imitând pe hoții care strigă ei însăși *săriți hoții*, au asmuțit în contra proprietarilor toate urele și strigătele celor obijduți.

Astfel contrabandiștii au scăpat, nimeni nu mai vorbește de ei, ba chiar își continuă productiva lor meserie!

Înțelegem dar pe politicianii parlamentari.

Ne întrebăm însă cum se poate ca judecătorii, în loc de a înfiera pe politiciani și pe contrabandiști, găsesc de cuviință să stigmatizeze pe proprietari?

Acesta e omagiul pe care îl aduc magistrații echității?

Vor să arunce munașă provocării? O primesc și voi răspunde!

Domnii magistrați dela Ploești, au oare obicei să citească revistele juridice?

Dacă da, din două lucruri unul.

Or dâșii cred că ceea ce am scris eu relativ la legea chiriilor era nefundat, și atunci erau datori să caute să lumineze opiniunea publică, combătând o idee pe care o considerau greșită. Căci, după cum eu, deși mai am și alte ocupațiuni și prețuesc timpul cel puțin cât dâșii, când cred o părere greșită, îmi sacrific munca și timpul ca să combat acea părere, tot astfel și dâșii erau datori să combată o părere pe care o credeau neîntemeiată. Am scris eu, ca profesor, a scris d. Dan, ca membru al baroului, era firesc ca și domnii magistrați dela Ploești, care au astfel de idei în privința proprietarilor, să binevoiască să se coboare în arenă să discute și să aducă contingentul muncii lor cum l'a adus în altă vreme răposății Degre, Mandrea și alții, iar nu să aducă în hotărâri injurii proprietarilor.

Dacă din contra, magistrații dela Ploești, sunt de aceeaș părere cu mine, este absolut nepotrivit a scrie astfel de considerente în hotărârile lor.

În cazul dacă n'au citit articolele ce am scris relativ la legea chiriilor, vina domnilor magistrați este destul de mare, fiindcă relativ la această

¹⁾ Dreptul din 12 Iunie 1916, No. 43.

lege nu s'a scris prea mult, și un magistrat este dator să cunoască valoarea legilor pe care are să le aplice.

Dar să examinăm considerentele hotărârei din 16 Mai 1916.

O primă observațiune.

Domnilor magistrați: un mic consiliu. *Feritivă de generalizări.*

Majoritatea zice: *curmând aviditatea de câștig a proprietarilor.*

N'ar fi fost oare mai corect să se zică: *aviditatea de câștig a unor proprietari?*

Aceasta ca minimum de prudență.

Insă poate ar fi fost mai bine a nu vorbi de loc de această *aviditate.*

Oare d-voastră tineri magistrați nu sunteți avizi de înaintare?

Și chiar puțin câștig, licit și onest, oare nu l'ați primi?

Dacă v'ar numi în o comisiune retribuită, nu ați dori oare ca ea să fie mai bine și mai gras retribuită, și să dureze cât mai mult timp?

De ce să relevați un lucru comun la toată lumea, și de care nici d-v nu sunteți streini? Cugetați că, ceea ce e la d-v înaintarea, este la proprietar mărirea chiriei, minus considerațiunea pe care v'o dă d-v înălțimea gradului în magistratură.

D-voastră sunteți avizi pentru înaintare, care vă aduce două beneficii, iar proprietarii sunt avizi pentru mărirea chiriei, singurul beneficiu la care pot aspira, și tot sunteți geloși de ei, și credeți că e bine a-i semnală prin hotărâri urei publice?

Fiți mai generoși!

Cugetați că d-voastră uneori luați dreptul unor colegi mai vechi și mai valoroși, prin mijloace nu totdeauna puritane, și totuși proprietarii nu vă critică și nu vă batjocoresc cum faceți d-voastră prin hotărârea din 16 Mai.

Cugetați încă și acest lucru că proprietarii criticați duc greul țării, că dela ei vine cea mai mare parte a banilor cu care sunteți plătiți și d-voastră și toți funcționarii.

Mai cugetați că proprietarii au înfrumusețat orașele cu clădiri, că grație lor meseriașul, lucrătorul, artistul își câștigă existența lor. Nu uitați că proprietarii au înzestrat mănăstirile cu averi enorme care au servit Statului în zilele noastre spre satisfacerea trebuințelor sale, că tot ei au îmbogățit și îmbogățesc eforiile spitalelor, Academia română și alte așezăminte de utilitate publică.

Toate acestea le-au făcut proprietarii, iar nu contrabandiștii sus puși, și nici chiar politicianii gras retribuiți prin Consiliile de administrațiune, pe care nici odată nu v'am văzut înfierându-i

prin hotărârile d-voastră, cel puțin atât cât Ministrul de interne.

Și chiar d-voastră domnilor judecători de la Ploești, atât de strajnici detractori ai proprietarilor, nu trebuie să uitați că tot proprietății, mai mult or mai puțin modeste a părinților d-voastră, ați putut studia pentru ca să ajungeți judecători, și să nu rămâneți niște simpli plugari or măturători de străde. Iar părinții d-voastră au căutat să câștige cât mai mult, au avut și ei *aviditate de câștig*, cum o are orice lucrător, meseriaș, industriaș, profesionist, artist și funcționar, fiindcă, în limitele prescrise de lege și de morală, aviditatea de câștig este un sentiment general la toți oamenii de pe pământ, și în același timp o pârghie puternică de progres.

Nu este dar permis ca un judecător, care trebuie să fie drept, să critice numai la o clasă de oameni un sentiment ce există la toată lumea, și de care el însuș de sigur că nu este strein.

* * *

Ce să mai vorbească de domnul judecător din minoritate?

Mi-e frică să nu alunece condeiul meu din cauza revoltei sufletești, mai departe decât aș voi.

Legiuitorul a voit să înfrâneze specula care se făcea cu chiriile, — zice magistratul dela Ploești în opiniunea sa separată — și în urmă adaogă dela dânsul: *speculă care în ultimul timp amenința să ia proporții neîngăduite în orașe.*

Avem dreptul să întrebăm pe acest domn judecător: ați făcut d-voastră cercetări sau studii prealabile pentru ca să puteți dovedi o, astfel de afirmațiune?

Dacă un judecător face afirmațiuni false de fapt, pe care oricine le poate desminti, dacă el fără dovezi afirmă lucruri pe care nu le cunoaște, ce încredere va mai inspira el justițiabililor?

Inexactitățile de fapt judecătorești sunt o mare greșală, fiindcă ele distrug încrederea în justiția țării.

Cu drept cuvânt justițiabilul își zice: cum mă pot încrede în știința acestui judecător, care nici chiar faptele știute de toată lumea nu le cunoaște?

Cel care subscrie aceste linii provoacă la cercetare nu pe contrabandiștii sus-puși din parlament, ci pe magistrații corecți, care au fost înșelați de politicieni. El poate face dovada cu acte purtând dată certă că, departe de a crește chiriile, războiul european în general a fost o cauză de scădere, pentru motivele arătate în articolele noastre precedente ¹⁾, pe care nu ar fi fost rău să le citească magistratul dela Ploești. Înainte de promulgarea legei chiriilor, imobil în centrul ca-

¹⁾ Vezi *Curierul Judiciar* No. 25, 28 și 30/916.

pitalei închiriat în 1911 cu 7100 lei, s'a închiriat în 1916 cu 5000 lei, adică cu o reducere de 30%. Și se pot cita mai multe cazuri de scăderea chiriilor după război.

Acestea nu le știu, nici majoritatea, nici minoritatea s. III-a a Trib. Prahova, căci altminteru ca judecători onești nu ar arunca noroi asupra proprietarilor, făcând concurența politicianilor din parlamente. De acești politicieni nimeni nu se miră, nici nu se revoltă. De mult timp, de zeci de ani, parlamentul este discreditat prin servilismul către guverne, prin legile nesăbuite cu care înzestreză țara, și prin afacerile murdare, pe care uneori tocmai parlamentarii cei mai de seamă le săvârșesc nepedepsiți ca plată a servilismului lor către guvern.

Noi nu mai avem nici oamenii, nici parlamentele de stofa celor care 'au făcut unirea.

Avem însă drept să ne mirăm când vedem că magistratura pe care o respectăm, fiindcă merită respect, cade, fie chiar din ignoranță, în mrejele politicianismului, pe care ea singură ar putea dacă nu să-l stîrpească prin infierare, cel puțin să-l facă mai puțin cutezător.

În înălțimea, în nimbul în care trebuie să fie magistratura, nu numai politicianismul aș dori să fie înlăturat cu desăvârșire, dar chiar graiul, forma de gândire a politicianilor. Magistratura și politicianismul ar trebui să fie doi adversari ireductibili, între care nimic comun nu trebuie să existe. Un singur prieten trebuie să aibă magistratura în afară de incinta ei, pe omul corect; iar în exercițiul sfintei și frumoasei sale misiuni trebuie să aibă două culturi: legea și echitatea.

I. TANOVICEANU

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 4 Mai 1916

Președenția d-lui G. N. BAGDAT, Prim-președinte

Abraham Fischer cu Societatea de asigurare Dacia-România

Asigurare.—Acțiune în despăgubire.—Scurtarea prescripției.—Întreruperea prescripției.—Dacă se face numai prin intentarea acțiunii.—Imprejurări invocate ca o recunoaștere din partea societății de asigurare.—Nemotivare.—Casare.—(Art. 1865 c. civil.)

Dacă este admis că părțile pot stipula prin polița de asigurare un termen mai scurt de prescripție de cât acel prevăzut de codul de comerț prin art. 954, nu este însă mai puțin adevărat că o asemenea clauză trebuie să fie interpretată și aplicată cu bună credință, spre a nu deveni un mijloc de surprindere care să facă iluzorii drepturile asiguratului. De aci rezultă că instanțele de fond sunt în drept și datoare de a examina și aprecia diferitele împrejurări ale cauzei din cari ar rezulta intenția manifestă a asiguratului de a nu lăsa să se piardă dreptul său la despăgubire.

De aceea, nu se poate susține că numai prin intentarea acțiunii înainte de 15 Septembrie, cum se prevede prin polițele de asigurare, se poate întrerupe

prescripția, ci trebuie a se recunoaște deplină latitudine instanțelor de fond de a cerceta și alte fapte și împrejurări speciale cauzei din care s'ar putea deduce că părțile au înțeles a renunța la decăderea stipulată prin polița de asigurare, cum ar fi atunci când societatea de comun acord cu asiguratul a procedat la efectuarea în mod contradictor și fără rezervă a unor anchete și cercetări pentru stabilirea prejudiciului suferit, în care caz instanța de fond era datoare să examineze aceste împrejurări invocate ca o recunoaștere a prejudiciului și să motiveze pentru ce din ele nu rezultă o recunoaștere din partea societății de asigurare, care după art. 1865 c. civil operă întreruperea prescripției.

Decizia 254/916.—Casată, în urma unei divergențe, după recursul făcut de Abraham Fischer, decizia Curții de apel București s. I, dată în proces cu Societatea de asig. Dacia-România.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-nul consilier Al. G. Hina;

Pe d-l avocat Em Pantazi, în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat Vl. Athanasovic, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivelor II și III de casare rămase în divergență:

II. «Exces de putere, violarea § 15 din condițiile poliței de asigurare, omisiune esențială și nemotivare

«Am invocat că nu poate fi decădere, de oarece de comun acord Societatea de asigurare și asiguratul neînțelegându-se asupra cuantumului pagubelor a numit fiecare câte un arbitru pentru a evalua despăgubirea. Am invocat înaintea Curții că nu pot fi decăzut din acțiunea mea în justiție pentru că n'am pornit proces înainte de 15 Septembrie, de oarece alesesem o altă cale a arbitrajului, cale legală, și nu se putea în baza principiului «electa una via» să fac în același timp și proces la Tribunal.

«Curtea de apel, pe de o parte afirmă că lichidarea prin arbitrii e o simplă formalitate, violând prin exces de putere § 15 din condițiile poliței de asigurare după care evaluarea arbitrilor e obligatorie pentru asigurat și include calea justiției.

«Curtea mai constată că arbitrii necăzând de acord părțile nu s'au înțeles asupra persoanei supra-arbitrului și au lăsat în nelucrare arbitrajul fără a se trage vreo consecință. Nu constată însă renunțarea la arbitraj și nici închiderea acelei căi prin perimare sau altfel».

III. «Violarea art. 1865 c. civil, rea interpretare a paragr. 17 al. 2 și 3 din condițiile de asigurare, exces de putere.

«Curtea de apel judecă că numai prin acțiune în justiție înainte de 15 Septembrie se întrerupe prescripția. Condițiile de asigurare prin această dispoziție n'au desființat întreruperea prescripției reșind din recunoașterea dreptului la despăgubire.

«Am invocat recunoașterea dreptului meu din partea societății de asigurare prin numirea arbitrilor pentru lichidare. Curtea de apel însă consideră arbitrajul ca o formalitate fără consecințe și că dacă ar fi întrerupt cursul prescripției, întreruperea a operat până la 22 Iunie când a rămas în nelucrare arbitrajul pe când legal recunoașterea dreptului este definitivă și irevocabilă».

Având în vedere că se constată din decizia adusă în recurs că la 10 Decembrie 1909, recurentul a chemat în judecată pe Societatea de asigurare Dacia-România, spre a fi condannată la plata sumei de 58856 lei ca despăgubire pentru recolta de grâu distrusă în parte de grindină la 15 Mai 1909 pe moșia Mărășești și care era asigurată la numita societate; că, Societatea de asigurare a cerut a se respinge acțiunea, pe motivul că nu s'a intentat până la 15 Septembrie a anului în care a avut loc grindina, potrivit condițiilor stipulate prin polița de asigurare; că, la această fine de neprimire,

invocat de Societatea de asigurare, recurentul a opus că prescripția a fost întreruptă prin faptul că Societatea recunoscând dreptul la daune al recurentului a numit un lichidator spre a evalua acele daune și apoi s'a procedat la numirea arbitrilor cari însă nu au căzut de acord asupra cuantumului daunelor;

Că, Curtea de apel judecând procesul în a doua instanță, a admis finele de neprimire invocat de Societatea de asigurare a și respins acțiunea ca fiind prescristă, întrucât a fost intentată după 15 Septembrie a anului în care a avut loc grindina; că, pentru a ajunge la această soluție, Curtea de apel motivează că actele de constatarea cuantumului pagubelor, și numirea arbitrilor de către Societate, în acest scop, nu pot fi socotite decât ca niște formalități ce trebuiesc a fi îndeplinite în executarea clauselor din polița de asigurare și că prescripția nu putea să fie întreruptă decât prin intentarea acțiunii în termen util conform condițiilor paragr. 17 al 2 din polița de asigurare;

Considerând că, dacă este admis că părțile pot stipula prin polița de asigurare un termen mai scurt de prescripție decât cel prevăzut de codul de comerț prin art. 954, pentru a nu fi prea mult în incertitudine răspunderea societăților de asigurare și pentru ca probele să nu dispară, nu este însă mai puțin adevărat că o asemenea clauză trebuie să fie aplicată și interpretată cu bună credință, spre a nu deveni pentru asigurator un mijloc de surprindere care să facă iluzorii drepturile asiguratului care trebuiesc a fi de o potrivă garantate și ocrotite;

Că, de aci rezultă că, instanțele de fond sunt în drept și datoare de a examina și aprecia diferitele împrejurări ale cauzei, invocate de părți și din care ar rezulta intenția manifestă a asiguratului de a nu lăsa să se piardă dreptul său la despăgubire;

Că, de aceea, nu se poate susține că numai prin intentarea acțiunii înainte de 15 Septembrie se poate întrerupe prescripția, precum pune în principiu Curtea de apel, ci trebuie a se recunoaște deplină latitudine instanțelor de fond d'a cerceta și alte fapte și împrejurări speciale cauzei din care s'ar putea deduce că părțile au înțeles a renunța la decăderea stipulată prin polița de asigurare de a nu se mai putea intenta acțiunea pentru despăgubire după 15 Septembrie;

Considerând că, astfel fiind, Curtea de apel era datoare să cerceteze și să stabilească, dacă prin faptul că, în speță, Societatea de asigurare de comun acord cu asiguratul a procedat la efectuarea în mod contradictor și fără rezervă a unor anchete și cercetări pentru stabilirea prejudiciului suferit, prin aceasta nu a recunoscut dreptul la daune pentru asigurat;

Considerând însă că, Curtea de apel, pentru a înlătura în speță, obiecțiunile făcute de recurent contra finelui de neprimire invocat, argumentează și pune în principiu că prescripția nu se poate întrerupe decât prin intentarea acțiunii înainte de 15 Septembrie și că constatarea pagubelor și numirea arbitrilor ar fi niște simple formalități fără nici o însemnătate, fără însă să examineze împrejurările invocate și să motiveze pentru ce din ele nu rezultă o recunoaștere din partea Societății de asigurare, care după art. 1865 cod. civ., operă întreruperea prescripției;

Considerând că, așa fiind, prin modul cum a judecat, Curtea de apel a săvârșit un învederat exces de putere, a violat dispozițiunile art 1865 cod. civil și a dat o decizie nemotivată, așa că motivele de casare invocate se găsească întemeiate și trebuiesc să fie admise, urmând a se casa decizia Curței de apel.

Pentru aceste motive Curtea casează etc.

NOTĂ. — A se vedea, în același sens: Casație s. III, decizia 273/913 în *Curierul Judiciar* No. 56/915, pag. 462, rezumate. Mai vezi Cas. III, decizia 284/915 în *Curierul Judiciar* No. 59/915, pag. 486, rezumate; idem, No. 397/915 în *Curierul Judiciar* No. 65/915, pag. 534, rezumate.

Vezi în sens contrar, Curtea de apel București s. I, decizia 7/916 și Trib. comerț. Ilfov s. II, sentința 688/915 în *Curierul Judiciar* No. 18/916, pag. 148—150.

Vezi și *Alexandresco*, Vol. XI, pag. 55, 56 și 437.

ISCOD

CURTEA DE APEL GALAȚI SECȚIA I-a

Audiența dela 2 Mai 1916

Președinția d-l ALEX. BARSESCU, Prim-Președinte

Decizia civilă No. 47

N. T. Faur cu Consiliul de disciplină al Baroului Covurlui

Apărător — Consiliu de disciplină — Decizie pentru înscrierea în tablou. — Dacă consiliul poate, mai în urmă, pronunța o altă decizie care să restrângă drepturile câștigate prin prima decizie de către apărătorul înscris? (Art 11 și 89 din legea Corpului de avocați).

Un consiliu de disciplină pronunțând o decizie pentru înscrierea unui avocat sau apărător pe tabloul avocaților, această decizie este executorie imediat, putând fi însă atacată ori când cu apel înaintea Curții de apel de către Procurorul general sau de trei avocați înscrisi în tablou.

Prin urmare, odată ce un apărător a fost înscris pe tablou în baza unei decizii de consiliu de disciplină, spre a profesa la toate judecătorii din acel județ, acest consiliu, mai târziu, nu mai poate reveni asupra înscrierii făcute, și pronunța o altă decizie care să restrângă drepturile câștigate de cel înscris prin prima decizie.

S'a ascultat d-l avocat Dionisie Popescu din partea apărătorului apelant N. T. Faur;

Curtea deliberând,

Asupra apelurilor conexe făcute; de N. T. Faur apărător din Galați, contra deciziei consiliului de disciplină al Baroului de avocați din jud. Covurlui, cu No. 17 din 5 Noembrie 1914 — de o parte — și de d-nii avocați: Const. Caranfil, N. Drăgănescu, A. Ioanovici, V. Teodor, N. G. Popa, B. Zosner, I. Ciuntu și C. G. Miteșcu, contra deciziunilor aceluiaș Consiliu cu No. 4 din 4 Februarie 1910 și No. 17 din 5 Noembrie 1914; Ascultând susținerile apelantului N. T. Faur și examinând lucrările din dosar;

Având în vedere, că prin deciziunea cu No. 4 din 4 Februarie 1910, Consiliul de disciplină admitând cererea făcută de d-l N. T. Faur, pe baza ordonanței d-lui Prim-Președinte al Trib. Covurlui cu No. 6232 din 21 Noembrie 1901, a dispus înscrierea apelantului în tabloul apărătorilor cu dreptul de a exercita profesia de apărător pe lângă toate judecătorii din orașul Galați și județul Covurlui; iar prin deciziunea cu No. 17 din 5 Noembrie 1914, acelaș Consiliu de la sine a decis, ca apelantul N. T. Faur să exercite profesia de apărător numai la judecătoria Ocolului II Urban Galați, revenind astfel asupra primei decizii cu No. 4 din 1910;

Având în vedere, că cei opt d-ni avocați menționați mai sus neprezentându-se spre a și susține apelul, acest apel potrivit art. 149 pr. civilă urmează a fi respins ca nesusținut;

Având în vedere, că în ce privește apelul făcut de N. T. Faur, în sprijinul lui s'au invocat trei motive și anume:

1. Că nu putea același Consiliu de disciplină să reformeze de la sine deciziunea cu No. 4 din 4 Februarie 1910, prin care s'a dispus pe baza dreptului stabilit prin ordonanța d-lui Prim-Președinte al Tribunalului Covurlui cu No. 6232/1901, înscrierea d-lui Faur ca apărător pe lângă toate judecătoriiile din Galați și Județul Covurlui;

2. Că din nici un text de lege nu reese voința legiuitorului, de a mărgini exercițiul profesiei de apărător numai la o singură judecătorie;

3. Că în tot cazul, cantonarea unui apărător trebuie făcută pe localitate, și cum apelantul domiciliază în orașul Galați, urmează să fie admis, a profesia la toate judecătoriiile din acest oraș;

In ceea ce privește primul motiv:

Considerând că art. 11 din legea pentru organizarea Corpului de avocați dispune: că deciziunile Consiliului prin care s'au făcut înscrieri de avocați, și deci și de apărători (art. 89 din aceeași lege), sunt executorii imediat, ele putând fi însă atacate ori când înaintea Curții de apel, de către Procurorul General al acestei Curți, sau de trei avocați înscriși în tablou;

Considerând, că de aci urmează în mod indiscutabil, că un Consiliu de disciplină dând în această materie o deciziune, nu mai poate tot el, care a lucrat ca primă instanță, să mai revie asupra deciziunii sale, o asemenea deciziune neputând fi reformată decât de Curtea de ape, pe calea de atac indicată de menționatul articol;

Că, așa fiind, în speță, Consiliul de disciplină al Baroului de Covurlui a nesocotit regula de mai sus, când a dat deciziunea No. 17 din 5 Noembrie 1914, prin care, revenind asupra deciziunii No. 4 din 1910, prin care admisesse înscrierea apelantului N. T. Faur, în tabloul apărătorilor pentru toate judecătoriiile din Galați și județul Covurlui, decide că numitul nu poate profesia decât la o singură judecătorie;

Că deci, pentru acest motiv și fără a mai fi nevoie să se discute și celelalte două motive, câtă a se admite apelul lui N. T. Faur și a se anula decizia No. 17/1914, menținându-se ca consecință prima decizie cu No. 4/1910;

Pentru aceste motive, Curtea respinge ca nesustinut apelul făcut de cei opt avocați, admite apelul făcut de apărătorul Faur și menține înscrierea sa pentru toate judecătoriiile din Galați și județul Covurlui;

(ss) A. Bărsescu, N. Dumitrescu, C. Botez, Al. Peretz
Grefier (s) Baltăgescu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI GORJ, S. I

Audiența dela 20 Noembrie 1915

Președinția d-lui I. MĂNESCU, Judecător de ședință

Sentința civilă No. 363

Nae S. Terpu cu d. S. Mirea

Partagia — Dacă creditorii unuia din compărțitori pot să atace o împărțeață săvârșită? — Derogare dela regula de drept comun, care autoriză pe creditorii să exerciteze acțiunea în anulare contra tuturor actelor făcute de datornici în fraudă drepturilor lor.

Imobil din succesiune înstrăinat de unul din comoștenitori în timpul indiviziunii — Revendicarea lui de către compărțitorul în lotul căruia a căzut în urma împărțeaței. — Efectul declarativ al partagiului. — (Art. 785, 786 și 975 din codul civil).

1. In materie de partagiu, pentru a asigura stabilitatea operațiunilor efectuate, legiuitorul, prin art. 785 din codul civil, dă creditorilor unuia din compărțitori dreptul de a interveni, pentru ca nu cumva împărțeața să se facă cu viclenie și în vătămarea drepturilor lor; iar împărțeața odată săvârșită, ei nu o mai pot anula, decât dacă s'a făcut în lipsă-le și fără a se ține seamă de opoziția lor.

2. Vânzarea unei părți determinate din succesiune, consimțită de unul din comoștenitori în timpul indiviziunii, fiind subordonată efectului declarativ al partagiului, soarta ei depinde de faptul dacă imo-

bilul înstrăinat va cădea sau nu în lotul vânzătorului; cu alte cuvinte, o asemenea vânzare rămâne fără rezultat dacă imobilul în loc să cadă în lotul celui care l'a înstrăinat, a căzut, cu ocaziunea facerei împărțeaței, în lotul altui compărțitor;

Prin urmare, acțiunea în revendicare, intentată în contra deținătorului imobilului de către compărțitorul în lotul căruia a căzut, urmează a fi primită.

Tribunulul,

Asupra apelului făcut în termen de reclamantul Nae S. Terpu din com. Bibești, prin petițiunea înregistrată la No. 12497/914, contra cărții de judecată civilă pronunțată de judecătoria ocolului rural Bibești sub numărul 93/914, prin care s'a respins acțiunea intentată contra părâtului Mihail S. Mirea, din comuna Turburea, azi intimat, pentru revendicarea unei bucăți de pământ, precum și cererea de chemare în garanție formulată contra intimaților G. și E. Isabeta G. N. Roșoagă, tot din comuna Turburea-Gorj;

Având în vedere actele aflate la dosar și concluziunile părților;

Având în vedere că, în prim rând, este chestiunea de a se ști dacă hotărârea dată în privința împărțeaței definitive, între reclamantul apelant Nae S. Terpu și chemații în garanție Gh. N. Roșoagă și Elisabeta G. N. Roșoagă, poate să-i fie opozabilă intimatului Mihail S. Mirea, sau, dacă, din contră ea constituie față de dânsul *res inter alios acta*;

Văzând că, după cum se constată din decizia civilă a Curței de apel Craiova s. II cu No. 5/911, între apelantul Nae S. Terpu, în calitate de cumpărător de drepturi succesoriale dela Const. G. Pușcu, și chemații în garanție Gh. N. Roșoagă și Elisabeta Gh. N. Roșoagă vânzătorii către intimatul Mirea, s'a efectuat o împărțeață definitivă asupra averii rămasă după urma def. Ruxanda N. Roșoagă, din care făcea parte și imobilul în litigiu;

Având în vedere că, prin efectuarea partagiului, acest imobil a căzut în lotul apelantului N. S. Terpu și că acest partagiu a fost serios și real;

Considerând că în materie de partagiu, pentru a asigura stabilitatea operațiunilor efectuate, a căror anulare ar compromite totdeauna interese numeroase, punând în joc soarta mai multor familii, legiuitorul prin art. 785 din codul civil, dă creditorilor unuia din compărțitori dreptul de a interveni, pentru ca nu cumva partagiul să se facă cu viclenie și în vătămarea drepturilor lor, iar, împărțeața odată săvârșită, ei nu o mai pot anula decât dacă s'a făcut în lipsăle și fără a se ține seamă de opozițiunea lor, cu alte cuvinte în această materie, se preferă mijlocul preventiv, mijlocului represiv;

Considerând că, dispozițiunile acestui text de lege constituie, într'un sens oarecare, o derogare dela regula de drept comun, cari autoriză pe creditorii să exerciteze acțiunea în anulare contra tuturor actelor făcute în fraudă drepturilor lor (art. 975 din codul civil);

Că, prin urmare, aceste dispozițiuni excepționale, fiind prevăzute numai în materie de partagiu, ele sunt de strictă interpretare;

Considerând, de asemenea, că sunt creditorii, în sensul art. 785 c. civil și terți defentori ai imobilului vândut de unul din comoștenitori în timpul indiviziunii, căci ei ca cumpărători au exercițiul dreptului de garanție contra acestuia din urmă, cu care au contractate obligațiuni;

Că, în speță intimatul Mihail S. Mirea, în calitate de cumpărător al imobilului în litigiu, în timpul indiviziunii, de la unul din comoștenitori Gh. N. Roșoagă și Elisabeta Gh. N. Roșoagă, aceasta fiind cu dreptul de cumpărătoare, a lăsat să se procedeze la împărțeață a verei din care facea parte acest imobil, fără a interveni sau a forma vre o opozițiune, ca să nu să procedeze la această operațiune în lipsa sa;

Că, astfel fiind, excepțiunea ridicată de intimatul Mihail S. Mirea, găsindu-se neîntemeiată urmează a se respinge;

Având în vedere că, ceea ce rămâne de examinat este chestiunea de a se ști dacă este sau nu valabilă înstreținerea consimțită de un comostenitor al unui bun determinat din succesiune în timpul indiviziunii, în cazul când prin operațiunea împărțelii definitive imobilul în loc se cadă în lotul celui care l'a vândut, a căzut în lotul unui alt comostenitor și prin urmare, dacă acțiunea în revendicare îndreptată de această din urmă contra deținătorului are a fi sau nu primită?

Având în vedere că, în fapt, se constată următoarele:

Const. G. Pușcu, în calitate de moștenitor testamentar al soției sale Elena, fiica Ruxandei N. Roșoaag autoarea comună, intențiază proces pentru eșire din indiviziune asupra averii rămasă pe urma def. Ruxanda N. Roșoaagă chemând în judecată pe G. N. Roșoaagă cel alt moștenitor direct și pe Elisabeta Gh. N și Const. Diaconescu, acești doi din urmă ca cumpărători ai unei părți de la Gh. N. Roșoaagă și Tribunalu. Gorj prin sentința civilă No. 20 din 9 Ianuarie 1914 a adjudecat asupra reclamantului Const. G. Pușcu, azi reprezentant prin cumpărătorul Nae S. Terpu, lotul No. 1, iar asupra celui alt comostenitor Gh. N. Roșoaagă lotul No. 2;

Că apoi Gh. N. Roșoaagă și Elisabeta G. N. Roșoaagă prin actul autentificat de Tribunalul Gorj la No. 1157 și transcris la No. 1129/914, transmit prin vânzare imobilul în litigiul căzut în lotul lor la No. 4, iar Const. G. Pușcu prin actul transcris la No. 1350/1917 vinde lui Terpu toate drepturile ce avea în succesiunea def. Ruxanda N. Roșoaagă, că Elisabeta și G. N. Roșoaagă făcând apel contra sentinței de tragerea loturilor, Curtea de apel s. II, Craiova prin deciziunea No. 5/911, admitându-le în parte apelul, a trecut imobilul de la No. 5 din lotul No. 1 adjudecat lui Const. G. Pușcu în proprietatea lui G. N. Roșoaagă, iar imobilul No. 5 din lotul No. 2 ce se adjudecase acestuia, la trecut în proprietatea lui Nae S. Terpu continuatorului lui C. G. Pușcu; Că acest imobil face astăzi obiectul unei acțiuni în revendicare, căci el să deține de intimatul Mihail S. Mirea ca cumpărător;

Considerând că, în drept, un comostenitor poate să înstreține un imobil determinat dintr-o succesiune indiviză, întrucât nu există vre o prohibițiune formală în lege;

Considerând însă, că dacă fie care comostenitor are dreptul în bunurile succesiunii la o porțiune proporțională cu aceia pe care i-o dă în ereditate calitatea sa de moștenitor, acest drept nu se converteste în proprietate reală și efectivă de cât prin efectuarea împărțelii definitive, operațiune prin care să determină bunurile ce cad în lotul fie cărui moștenitor, bunuri pe care, printr-o ficțiune creată de legiuitor, e presupus că le-a moștenit încă din momentul când a luat nașterea starea de indiviziune (art. 786 c. civil);

Că, față de această ficțiune, vânzarea consimțită de unul de comostenitori ai unei părți determinate din succesiune, în timpul indiviziunii, este subordonată efectului declarativ al partagiului, cu alte cuvinte, soarta ei depinde de faptul dacă imobilul înstreținut va cădea sau nu în lotul comostenitorului vânzător;

Că, prin urmare, o asemenea vânzare rămâne fără rezultat, dacă acel imobil, în loc să cadă în lotul celui care la vândut, cade în lotul unui alt comostenitor;

Considerând că, în speță, imobilul în litigiu prin desăvârșirea operațiunii împărțelii, căzând în lotul apelantului de azi Nae S. Terpu, continuatorului lui C. G. Pușcu, iar acesta, în virtutea efectului declarativ al partagiului, fiind considerat ca singur proprietar, asupra bunurilor succesoriale căzute în lotul său, înstrăinarea acestor bunuri de către compărțitorul său, nu poate fi operantă față de dânsul;

Că astfel stând lucrurile, apelul de față se găsește întemeiat și urmează a se admite, și în consecință acțiunea în garanție formulată contra intimațiilor Elisabeta și G. N. Roșoaagă cată a fi respinsă, că fără interes;

Pentru aceste motive redactate de D-1 supleant Victor Danielescu, Tribunalul admite apelul etc.

(ss) I. Mănescu, Victor Danielescu.

Grefier, (s) I. Stoicoiu

Judecătoria Rurală Ocolul I Tg.-Jiu

Sedința din 29 Aprilie 1914

Carte de judecată civilă No. 493

Legea pentru suspendarea prescripțiilor și termenelor în timpul războiului. Care anume termene s'au suspendat prin această lege în favoarea mobilizaților. — (Art. 2 și 3 din zisa lege).

Legea pentru suspendarea prescripțiilor și termenelor în timpul stărei de război, publicată la 9 Iulie 1913, a suspendat în folosul mobilizaților numai termenele cari se îplineau în timpul cât a ținut mobilizarea și starea de război, iar nu toate termenele în curs în acel timp cari începeau a curge înainte de mobilizare și se îplineau după ce s'a decretat demobilizarea.

Judecata,

Asupra cererii de față;

Ascultând pe părți în susțineri;

Având în vedere lucrările din dosar din care se constată în fapt următoarele:

Solomon Rasoviceanu, cu petiția înregistrată la No. 1234 din 23 Ianuarie 1913, chiamă în judecata acestei instanțe pe Gh. D. Stănculescu și pe I. R. Trautescu, pentru a-i plăti în mod solidar suma de lei una mie cei datorează cu poliță protestată, fixându-se termenul pentru judecare la 18 Februarie 1913, atunci, din lipsă de procedură pricina s'a amânat la 20 Martie 1913, când ne prezentându-se nici una din părți afacerea s'a suspendat și după cum rezultă din cercetările făcute și raportul arhivarului, până în ziua primirii cererii de perimare nu s'a mai urmat nici un act de procedură;

Având în vedere disp. art. 903 cod. comercial și 257 proc. civ. cum și faptul că de la 20 Martie 1913, data suspendării și până la 9 Aprilie 1914, când s'a făcut cererea de perimare este mai mult de un an;

Considerând că intimatul în apărare susține că termenul de un an, cerut de art. 903 cod. comercial combinat cu 257 pr. civ. nu este împlinit de oare ce d-sa fiind mobilizat, termenul preemțiunii, potrivit art. 2 din legea pentru suspendarea prescripțiilor și termenelor în timpul stărei de război, publicat în Monitorul oficial cu No. 78 din 9 Iulie 1913, a fost suspendat pentru d-sa până după demobilizare, urmează a se cerceta, dacă această lege suspendă în folosul mobilizaților numai termenele care se îplineau în timpul cât a ținut mobilizarea și starea de război, sau toate termenele în curs în acel timp care începeau a curge înainte de mobilizare și se îplineau după ce s'a decretat demobilizarea;

Având în vedere împrejurările, în care această lege a fost făcută;

Considerând că legiuitorul, ținând seamă de faptul că cei mobilizați cât timp se găseau sub arme, erau în imposibilitate de a-și exercita drepturile și acțiunile din care ar fi decăzut dacă nu le exercitau înăuntrul unui termen fatal și care termen putea să se îplinească în timpul cât ei au stat sub arme, a venit cu legea de față care prin art. 2 suspendă toate acele drepturi și acțiuni, al căror termen îl pierduse, din cauză că se împlinise în timpul cât ei au stat sub arme;

Că intenția legiuitorului a fost să suspende numai termenele ce se îplineau în timpul cât a ținut starea de război și mobilizarea, e neîndoios, căci nu văd rațiunea pentru care ar fi venit cu o lege excepțională, care să modifice legea de drept comun suspendând termenele pentru care nu era nici un pericol de a se perde și dovada că aceasta a fost intenția legiuitorului, iese destul de clar cu toată economia legii, din însuși textele, care o alcătuiesc. Așa acolo unde legiuitorul a vrut ca această lege să se aplice și la termenele care se îplineau după încetarea cauzei care a motivat suspensiunea, o spune categoric cum face prin art. 7 care arată: că «termenele de protest fixate de codul comercial, pentru toate efectele care s'au împlinit sau se vor împlini sau se vor împlini după publicarea în Monitorul

Oficial a decretului de demobilizare... se suspendă...», pe câtă vreme în art. 2 nu vorbește nimic, de timpul când termenele acolo arătate se împlinesc; dar arată destul de bine în art. 3 despre care termen poate fi vorba, căci acest articol spune «că persoanele în profitul cărora se face această suspensiune după încetarea acestei cauze, «nu vor avea alt termen de a-și exercita dreptul», decât timpul ce mai rămânea să curgă în profitul lor dela decretarea mobilizării până la împlinirea termenului după lege», și dacă acest termen e mai scurt de o lună, îl lungeste la o lună. Ori, prin cuvintele «nu vor avea alt termen pentru a-și exercita drepturile» nu se poate înțelege decât că e vorba de un termen expirat, căci altfel pentru ce legiuitorul ar fi stabilit și determinat pentru cel mobilizat un alt termen, cât timp termenul acordat lui de legile în ființă nu expirase în timpul cât a ținut mobilizarea ?

Ca, astfel fiind, această lege nu are efectul celorlalte cauze de suspensiune prevăzute de codicele civil, cum

este spre exemplu minoritatea, legiuitorul căutând a apăra pe cei ce erau amenințați să piardă dreptul lor, care fatal trebuia exercitat în timpul cât ei erau sub arme, iar nu a-i sustrage regulilor de drept comun în această privință, prelungind pentru ei toate termenele implicit prescripția de trei zeci ani cu aproape cinci luni cât a ținut mobilizarea;

Considerând că, intimatul deși a fost mobilizat, dar termenul peremțiunii nu i s'a împlinit în timpul cât a ținut mobilizarea, ci tocmai la 21 Martie 1914, iar cererea de perimare a fost introdusă la 9 Aprilie 1914;

Astfel fiind, intimatul nu se poate folosi de dispozițiunile legii din 4 Iulie 1913, această lege ne suspendând decât termenele împlinite în timpul cât a durat mobilizarea și starea de război.

Pentru aceste motive. Judecata admite, etc.

Judecător (s) P. N. Gheorghiu.

Grefier (s) G. Vintilescu

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASAȚIE S. I

Recurent C. Ghinea.

Intimat N. Constantinescu, lipsă.

Apel.—Termen acordat pentru comunicarea motivelor de apel.—Neprezentarea apelantului la termenul următor.—Respingerea apelului ca nesustănut.—Opoziție.—Arătarea motivelor prin cererea de opoziție și comunicarea lor părții.—Valabilitate.—Art. 69 și 326 din procedura civilă.

Ceeace se cere prin art. 69 și 326 procedura civilă este ca procesul să nu mai poată suferi o a doua amânare pentru comunicare de motive, iar nici de cum nu se prevede că acțiunea sau apelul sunt nule, dacă nu s'a arătat motivele într'un termen fatal.

Prin urmare, dacă un apel nemotivat a fost respins ca nesustănut la termenul acordat pentru comunicarea motivelor, iar în petiția de opoziție au fost arătate motivele apelului și au fost apoi comunicate odată cu cererea de opoziție, tribunalul violează articolele citate mai sus, când nu ține seamă de acele motive și respinge apelul ca nemotivat, pe motivul că prin efectul devolutiv al opoziției, apelantul se găsea în situația ca și când nu s'ar fi pronunțat hotărârea de respingerea apelului, adică cu obligația de a fi motivat apelul în termenul acordat, ceea ce n'a făcut. (Cas. s. I, decizia No. 273 din 13 Mai 1916, prin care s'a casat sentința Trib. Muscel No. 209/915).

CASAȚIE S. II

Recurent Ministerul Agriculturii și domeniilor prin d-l avocat G. Neter.

Intimată Banca Română din Caracal și T. Cojocăreanu, lipsă.

Casa pădurilor.—Condămnarea ei ca terțiu poprit.—Apel făcut de Ministerul domeniilor.—Valabilitate.—Art. 1 și 3 din legea organizării Ministerului agriculturii din 1912 și legea pentru înființarea Casei pădurilor din 1910.

Când Casa pădurilor figurează în justiție într'un proces relativ la administrația acelei case, ea lucrează ca organ și prepus al Ministerului domeniilor și prin urmare, acesta este în drept a interveni în judecată, în orice stare s'ar afla, spre a da dânsul direcțiunea și pre-

sentă mijloacele de susținere a intereselor Statului după cum se va crede mai nimerit; de oarece dreptul acordat administratorului Casei pădurilor de a o reprezenta în justiție nu exclude pe acela al Ministerului care este direct interesat.

Prin urmare, într'un proces în care administratorul Casei pădurilor este condamnat ca terțiu poprit să plătească suma depusă ca garanție pentru niște zăvoae luate în exploatare dela acea casă, Ministerul de domenii are dreptul și interesul să facă apel contra hotărârei condamnatorei. (Cas. s. II, decizia civilă No. 52 din 23 Februarie 1916, prin care s'a casat sentința No. 186/915 a Tribunalului Românești s. II).

CASAȚIE S. III

Recurent V. V. Moțoi asistat de d-l avocat D. Comșa.

Intimat Ministerul agriculturii și domeniilor prin d-l avocat Boambă.

Contencios administrativ.—Inspector agricol.—Inlocuire.—Avizul Consiliului superior al agriculturii.—Neaplicarea art. 54 l. org. Minist. Domeniilor.—Art. 70 l. învoelilor agricole modificată la 1909.

Dispozițiunile art. 54 din legea de organizarea Ministerului de Domenii privesc numai pe funcționarii din acel Minister, iar nu și pe inspectorii agricoli, cari au o organizație aparte creată prin legea specială a învoelilor agricole și cu garanții speciale de stabilitate prevăzute prin art. 70 din această din urmă lege, întrucât ei lucrează sub controlul și supravegherea directă a Consiliului superior al agriculturii, după a cărui propunere sunt numiți și cu al cărui aviz conform pot fi revocați.

Când dar se constată că înlocuirea unui inspector agricol s'a făcut cu avizul conform al Consiliului superior al agriculturii, dânsul nu se poate plânge în contra acestui act administrativ, de oarece înlocuirea lui s'a făcut cu paza formelor prescrise de legea specială a învoelilor agricole. (Cas. III, decizia No. 253 din 4 Mai 1916, prin care s'a respins recursul făcut prin petiția înreg. la No. 10251 din 20 August 1915, contra decretului Regal No. 1881/915, publicat în Monitorul Oficial No. 99 din 1 August 1915, prin care a fost revocat recurentul din funcțiunea de inspector agricol al județelor Constanța și Tulcea).